

[Miljøministeren]

ikke har været taget tilstrækkeligt hensyn hverken til naboerne eller til den biologiske eksistens, som et vandløb sådan set er.

Det er derfor med stor glæde, jeg i dag kan sige på baggrund af det store arbejde, der er gjort af det udvalg, der har barslet med to betænkninger, dels om vandløbsloven, dels om landvæsensretssagerne, at man er blevet enige om, at vandløb også bør have en bredere funktion end blot det at aflede overfladevand, spildevand og drænvand. Det var den praktiske måde, man gjorde det på i gamle dage, hvor man sagde: det er nok det, der er meningen med det. Nu har vi mulighed for også at tilgodese miljømæssige krav til vandløbskvaliteten.

Der er mange tilsyneladende modstående interesser, der skal afvejes, og det er det, der er søgt gjort i dette lovforslag. Derfor er det ikke således, at der er enkelte grupper, der har sagt: denne lovgivning er bestemt for os og ingen andre. Men lad mig alligevel sige her ved første behandling, at det har været en stor glæde for mig at se, at landbrugsorganisationerne under udvalgets arbejde med betænkningen har tilsluttet sig synspunktet om, at miljøinteresser skulle tilgodeses.

Jeg bliver derfor nødt til at give de ordførere ret, der har sagt – det gælder både hr. Svend Heiselberg og den konservative ordfører – at der ikke er enkeltgrupper, som man kan give ansvaret for en dårligere behandling af vandløbene, men måske nok en mere ubetænksom behandling af vandløb, fordi man ikke altid har vidst, hvorledes disse vandløb skulle behandles for at blive bevaret.

Flere af ordførerne har været inde på den myndighedsstruktur, der er opbygget her. Det var navnlig hr. Dræbye, der nævnte, at man måske skulle se mere på, om det var rigtigt at give det, jeg kalder de folkevalgte råd, myndighed. Jeg mener nu nok, at vi i alle tilfælde tjener sagen bedst ved at sige, at det er de folkevalgte, der lokalt har mulighed for at vurdere deres egne forhold og deres egne interesser og afgøre sagerne på en sådan måde, at man ikke ødelægger det omgivende miljø. Jeg ser i og for sig ingen som helst konfliktmulighed ved, at det bliver de folkevalgte, der meget tydeligt får ansvaret. Det er ikke altid de folkevalgte selv, der går ud rent teknisk og behandler de spørgsmål, der er tale om, eller ser på vandkvaliteten eller laver de kemiske eller andre analytiske under-

søgelser, der skal foretages, men det sker under de folkevalgtes ansvar, og det vil igen sige, at den lokale befolkning har mulighed for at være medbestemmende og have medindflydelse på egne forhold. Jeg nærer altså fuld tillid til, at både amtsråd og kommunalbestyrelser betryggende vil administrere de vandløb, de får ansvaret for.

Der har været rejst spørgsmål om vandløbsrestaureringen. Jeg havde nær sagt, at med dette lovforslag – hvis det bliver til lov i den foreliggende form – skulle der være en, der tør næsten ikke bruge ordet, krystallklar hjemmel for vandløbsmyndighederne til at foretage vandløbsrestaureringer. Vi har jo set mange steder, at man i en i og for sig misforstået opfattelse af opgaverne har lavet helt snorlige kanaler, som der ikke kan leve fisk i. Det har været miljøfjendsk i sin virkning og sit resultat, men det har næppe været således, at man på forhånd har haft nogle miljøfjendske synspunkter og derfor har lavet disse lige kanaler. Der opstår med vedtagelse af lovforslaget et meget, meget bedre grundlag for, at recipientkvaliteten kan tilgodeses ved, at man kan lave restaureringer.

Det er ikke således – det er til hr. Svend Heiselberg, der spurgte om det – at man pålægger de myndigheder, der har ansvaret for vandløbene, foranstaltninger, der vil kræve store anlægs- eller driftsudgifter for jordbrugerhvervets opretholdelse. Til hr. Svend Heiselberg kan jeg sige, at for netop at undgå, at der skulle være skæve fortolkninger her, har jeg markeret dette i bemærkningerne til kapitel 8, således at det meget tydeligt fremgår, hvad der har været ønsket her, nemlig at foretage en afvejning af ofte tilsyneladende modstående synspunkter.

Flere af ordførerne var inde på økonomien i denne lovgivning. Det er jo rigtigt, at der vil være en økonomisk side af det, som vi ikke kan se bort fra. Det er ikke således, at vi ikke har gjort os nogle overvejelser om, hvorledes økonomien kunne blive rimelig og velafbalanceret. De ekstra ansættelser, der er brug for, er i og for sig udtryk for, at miljøministeriet er et ministerium, der er under opbygning. Efterhånden som man udbygger de områder, som ministeriet har et ansvar for og et medansvar for og en indflydelse på, er man nødt til at erkende, at der er nogle rent menneskelige funktioner, der skal tilgodeses. Alt kan ikke laves blot ved at lave en ekstra